

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

(Υπόθεση Αρ. 1117/2014)

10 Σεπτεμβρίου 2018

[Γ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ, ΔΔΔ.]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΝΕΟΚΛΗ ΛΥΣΑΝΔΡΟΥ

Αιτητή,

-ΚΑΙ-

ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΚΕΦΑΛΑΙΑΓΟΡΑΣ

Καθ' ης η αίτηση.

Π. Παναγιώτου και Φ. Καμένος, για Μαρκίδη, Μαρκίδη & Σία Δ.Ε.Π.Ε.,
δικηγόροι για τον αιτητή.

Γ. Τριανταφυλλίδης και Ρ. Πασιουρτίδη (κα), για ΑΝΤΗΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΗΣ &
ΥΙΟΙ Δ.Ε.Π.Ε., δικηγόροι για την καθ' ης η αίτηση.

ΑΠΟΦΑΣΗ

Γ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ, ΔΔΔ.: Στη συνεδρίαση της ημερομηνίας 29.10.2012, η άνω καθ' ης η αίτηση, κατόπιν εισήγησης ημερομηνίας 26.10.2012 των κ.κ. Άλκη Πιερίδη, Γιάννη Χατζησάββα και Παναγιώτη Σταύρου, τους οποίους η καθ' ης η αίτηση είχε διορίσει, στη συνεδρίαση της ημερομηνίας 5.7.2012, ως ερευνώντες λειτουργούς, για τη διερεύνηση ενδεχόμενων παραβάσεων της σχετικής νομοθεσίας, σε σχέση με επένδυση σε Ομόλογα του Ελληνικού Δημοσίου, από την εταιρεία Marfin Popular Bank Public Co Ltd, πρώην Marfin Popular Bank Public Company Ltd (εφεξής η «εταιρεία»), αποφάσισε την επέκταση της άνω διερεύνησης, ώστε αυτή να καλύψει όλες τις ανακοινώσεις των οικονομικών καταστάσεων της εταιρείας, οι οποίες αφορούν στην

χρονική περίοδο 1.1.2010-31.3.2011. Ως εκ τούτου, η καθ' ης η αίτηση διόρισε εκ νέου τα προαναφερόμενα πρόσωπα ως ερευνώντες λειτουργούς, με σκοπό να διερευνήσουν συνολικά δεκατέσσερις (14) σαφώς καθορισμένες ενδεχόμενες παραβάσεις της σχετικής νομοθεσίας, εν μέρει από την εταιρεία και, εν μέρει, από τα μέλη του διοικητικού της συμβουλίου ή άλλων αξιωματούχων της. Οι άνω ερευνώντες λειτουργοί υπέβαλαν, στις 4.6.2013, στην καθ' ης η αίτηση, το σχετικό πόρισμα τους, αποτελούμενο από 142 σελίδες και δεκατέσσερα παραρτήματα. Στη συνεδρίαση της ημερομηνίας 17.6.2013, η καθ' ης η αίτηση, αφού μελέτησε το άνω πόρισμα, αποφάσισε να καλέσει, μεταξύ άλλων, τον αιτητή, μη εκτελεστικό Αντιπρόεδρο της εταιρείας κατά την υπό διερεύνηση περίοδο (βλ. ανωτέρω), όπως προβεί σε γραπτές παραστάσεις, σε σχέση με, εκ μέρους του, ενδεχόμενες παραβάσεις της σχετικής νομοθεσίας και, συγκεκριμένα, α) του **άρθρου 40(1) του περί των Προϋποθέσεων Διαφάνειας (Κινητές Αξίες προς Διαπραγμάτευση σε Ρυθμιζόμενη Αγορά) Νόμου του 2007** (εφεξής ο «**N. 190(I)/2007**»), αναφορικά, αφ' ενός με δήλωση, η οποία περιλαμβάνεται στην εξαμηνιαία οικονομική έκθεση της εταιρείας για την περίοδο που έληξε στις 30.6.2010 και, αφ' ετέρου με δήλωση, η οποία περιλαμβάνεται στην ετήσια οικονομική έκθεση της Εταιρείας, για το έτος που έληξε στις 31.10.2010, β) των **άρθρων 20(4) και 20(6)β του περί Δημόσιας Προσφοράς και Ενημερωτικού Δελτίου Νόμου του 2005** (εφεξής ο «**N.114(I)/2005**»), ως υπογράφοντα το Ενημερωτικό Δελτίο της εταιρείας ημερομηνίας 28.5.2010, το Ενημερωτικό Δελτίο της εταιρείας ημερομηνίας 21.12.2010 και το Ενημερωτικό Δελτίο της εταιρείας ημερομηνίας 19.5.2011 και γ) των **άρθρων 20(3), 20(4) και 20(6)(β) του N. 114(I)/2005**, για την υπογραφή από αυτόν του Ενημερωτικού Δελτίου του Ταμείου Προνοίας της εταιρείας, ημερομηνίας 1.9.2010. Η καθ' ης η αίτηση, με σχετική επιστολή της ημερομηνίας 2.8.2013 προς τον αιτητή, ζήτησε από αυτόν, όπως υποβάλει τις γραπτές παραστάσεις του επί των πιο πάνω, εντός 21 εργάσιμων ημερών. Ο αιτητής, υπέβαλε γραπτώς τις

παραστάσεις του, με επιστολές των δικηγόρων του ημερομηνίας 16.9.2013 και 3.10.2013 προς την καθ' ης η αίτηση. Στη συνεδρίαση της ημερομηνίας 9.12.2013, η καθ' ης η αίτηση παρέλαβε σημείωμα ημερομηνίας 19.11.2013 από τους άνω ερευνώντες λειτουργούς, καθώς και ψηφιακό δίσκο, με τις επιστολές-κλήσεις σε παραστάσεις προς τους ερευνώμενους, καθώς και τις απαντήσεις αυτών (συμπεριλαμβανομένης και αυτής του αιτητή). Στη συνεδρίαση της ημερομηνίας 24.2.2014, η καθ' ης η αίτηση αποφάσισε να χορηγήσει σε κάποιους εκ των ερευνώμενων (ο αιτητής δεν συμπεριλαμβανόταν σε αυτούς), κατόπιν σχετικού αιτήματος των δικηγόρων τους ημερομηνίας 17.2.2014, επιπλέον χρόνο μέχρι τις 7.3.2014, προκειμένου να υποβάλουν πρόσθετες γραπτές παραστάσεις. Στις 21.3.2014, η καθ' ης η αίτηση εξέτασε τα υποβληθέντα σε αυτή σημειώματα των ερευνώντων λειτουργών ημερομηνιών 19.11.2013, 7.2.2014, 6.3.2014 και 18.3.2014, καθώς και τις γραπτές παραστάσεις των υπό διερεύνηση προσώπων και αποφάσισε, ενόψει μη ολοκλήρωσης της συζήτησης και έλλειψης περαιτέρω χρόνου, όπως το θέμα επανέλθει σε επόμενη συνεδρίαση της προς λήψη απόφασης. Κατά τη συνεδρίαση της ημερομηνίας 28.4.2014, η καθ' ης η αίτηση, αφού προηγουμένως αποφάσισε, όπως μην κληθεί οποιοδήποτε πρόσωπο, προς το οποίο απεύθυνε κλήση για γραπτές παραστάσεις, για υποβολή και προφορικών παραστάσεων ενώπιον της, κρίνοντας τις γραπτές παραστάσεις των εν λόγω προσώπων ως αρκούντως επεξηγηματικές, αποφάσισε, μεταξύ άλλων, για τον αιτητή, ότι αυτός έχει προβεί στις ακόλουθες παραβάσεις, επιβάλλοντας του και τα ακόλουθα πρόστιμα για έκαστη παράβαση, συνολικά συμποσούμενα στο ποσό των €200.000:

(α) Παράβαση του **άρθρου 20(4)** του **N.114/2005**, σε σχέση με το Ενημερωτικό Δελτίο της εταιρείας ημερομηνίας 28.5.2010, επιβολή προστίμου €20.000.

(β) Παράβαση του **άρθρου 40(1)** του **N.190(I)/2007**, αναφορικά με δήλωση, η οποία περιλαμβάνεται στην εξαμηνιαία οικονομική έκθεση της εταιρείας για την περίοδο που έληξε στις 30.6.2010, επιβολή προστίμου €40.000.

(γ) Παράβαση του **άρθρου 20(4)** του **N.114(I)/2005**, σε σχέση με το Ενημερωτικό Δελτίο του Ταμείου Προνοίας της εταιρείας ημερομηνίας 1.9.2010, επιβολή προστίμου €20.000.

(δ) Παράβαση του **άρθρου 20(4)** του **N.114/2005**, σε σχέση με το Ενημερωτικό Δελτίο της εταιρείας ημερομηνίας 21.12.2010, επιβολή προστίμου €30.000.

(ε) Παράβαση του **άρθρου 40(1)** του **N.190(I)/2007**, αναφορικά με τη δήλωση, η οποία περιλαμβάνεται στην ετήσια οικονομική έκθεση της εταιρείας για το έτος, το οποίο έληξε στις 31.12.2010, επιβολή προστίμου €50.000.

(στ) Παράβαση του **άρθρου 20(4)** του **N.114/2005**, σε σχέση με το Ενημερωτικό Δελτίο της εταιρείας ημερομηνίας 19.5.2011, επιβολή προστίμου €40.000.

Ο αιτητής ενημερώθηκε για την πιο πάνω απόφαση επιβολής προστίμων σε αυτόν, με επιστολή της καθ' ης η αίτηση ημερομηνίας 4.6.2014. Εναντίον της εν λόγω απόφασης ασκήθηκε, στις 13.8.2014, η υπό εξέταση προσφυγή.

Αμφότερες οι πλευρές, καταχώρησαν πολυσέλιδες αγορεύσεις. Με την γραπτή της αγόρευση, η πλευρά του αιτητή, προώθησε συνολικά οκτώ λόγους ακυρώσεως της επίδικης απόφασης (βλ. παραγράφους **B 1**) έως **8**) στην αγόρευση εκ μέρους του αιτητή), τους οποίους τιτλοφόρησε, κατά λέξη, ως ακολούθως:

1. Είναι προϊόν νομικής πλάνης και/ή εσφαλμένης εφαρμογής του περί των Προϋποθέσεων Διαφάνειας (Κινητές Αξίες προς Διαπραγμάτευση σε

Ρυθμιζόμενη Αγορά) Νόμου, Ν.190(Ι)/2007, ως έχει μέχρι σήμερα τροποποιηθεί, ιδία αλλά όχι αποκλειστικά των άρθρων 9 (3), 9 (7), 10 (3) (γ), 10 (7) και 40 (1) αυτού.

2. Είναι προϊόν νομικής πλάνης και/ή εσφαλμένης εφαρμογής του περί Δημόσιας Προσφοράς και Ενημερωτικού Δελτίου Νόμου, Ν.114(Ι)/2005, ως έχει μέχρι σήμερα τροποποιηθεί, ιδία αλλά όχι αποκλειστικά του άρθρου 20(1) και (4) αυτού.

3. Κατά παράβαση πάγιας νομολογίας του Ανωτάτου Δικαστηρίου αλλά και της αρχής της φυσικής δικαιοσύνης, ο Αιτητής δεν κλήθηκε να ακουστεί από την Καθ' ης η Αίτηση, προτού η Καθ' ης η Αίτηση αποφασίσει την επιβολή ποινής στον Αιτητή.

4. Η Επιτροπή Κεφαλαιαγοράς δεν είναι νόμιμα συγκροτημένη, σύμφωνα με τα όσα προνοούν τα άρθρα 11-13 του περί Επιτροπής Κεφαλαιαγοράς Κύπρου Νόμου, Ν.73(Ι)/2009. Ειδικότερα, ο διορισμός του κυρίου Ανδρέου, Αντιπροέδρου της Επιτροπής έχει γίνει κατά παράβαση των προνοιών του άρθρου 11(2) του Ν.73(Ι)/2009, καθότι ο ίδιος στερείται κατάρτισης στην κεφαλαιαγορά και χρηματαγορά, ενώ το άρθρο 11(2) απαιτεί, όπως τα πρόσωπα που διορίζονται στην Επιτροπή Κεφαλαιαγοράς είναι εγνωσμένης πείρας και κατάρτισης στην κεφαλαιαγορά και χρηματαγορά. Περαιτέρω ο διορισμός του κυρίου Γιώργου Θεοχαρίδη έχει γίνει κατά παράβαση των προνοιών του άρθρου 11(4) του Ν.73(Ι)/2009, καθότι ο ίδιος είχε στενή σύνδεση με την Τράπεζα Κύπρου Δημόσια Εταιρεία Λτδ, εφόσον διατέλεσε μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου της Τράπεζας για την περίοδο από Μάιο 2013-Σεπτέμβριο 2013, ενώ παράλληλα εκκρεμούσε και/ή εκκρεμεί έρευνα από την Επιτροπή Κεφαλαιαγοράς αναφορικά με την Τράπεζα Κύπρου και τις ευθύνες των μελών του Διοικητικού της Συμβουλίου.

5. Η Καθ' ης η αίτηση κωλύεται από το να επιβάλει διοικητικά πρόστιμα σε διάφορα πρόσωπα, μεταξύ των οποίων και ο Αιτητής, εφόσον πριν τη δημοσίευση των υπό αναφορά ενημερωτικών δελτίων, η Λαϊκή Τράπεζα Κύπρου Δημόσια Εταιρεία Λτδ είχε λάβει την έγκριση τόσο της Καθ' ης η Αίτηση όσο και της Κεντρικής Τράπεζας Κύπρου, η οποία είναι η αρμόδια εποπτική αρχή για θέματα τραπεζών.

6. Είναι παράνομη ως αντίθετη με την αρχή της νομιμότητας, η οποία πρέπει να διέπει τη δράση της διοίκησης.

7. Παραβιάζει την αρχή της καλής πίστης.

8. Η επίδικη απόφαση παραβιάζει το Άρθρο 28 του Συντάγματος και την προστατευόμενη από αυτό αρχή της ισότητας, εφόσον για τις ίδιες παραβιάσεις της κείμενης νομοθεσίας, σε πρόσωπα που έχουν τα ίδια καθήκοντα και/ή ευθύνες με τον Αιτητή, επιβλήθηκαν χαμηλότερου ύψους διοικητικά πρόστιμα και/ή δεν τους επιβλήθηκαν καθόλου πρόστιμα.

Μελέτησα με προσοχή τα όσα αναφέρθηκαν από τους ευπαίδευτους συνηγόρους των διαδίκων στις γραπτές τους αγορεύσεις, αφ' ενός προς υποστήριξη και, αφ' ετέρου προς αντίκρουση των εγειρόμενων λόγων ακυρώσεως, καθώς και όσα λέχθηκαν από αυτούς κατά την ενώπιον μου ακρόαση της υπόθεσης και εξέτασα αυτούς τους λόγους ακύρωσης, έχοντας υπόψη το περιεχόμενο του ενώπιον μου διοικητικού φακέλου, υπό το φώς και της νομολογίας του Ανωτάτου Δικαστηρίου. Η σειρά εξέτασης της βασιμότητας ή μη των λόγων ακυρώσεως που προβλήθηκαν, από το Δικαστήριο, δεν ακολουθεί, ως εκ της φύσεως των λόγων ακυρότητας, την σειρά, με την οποία προβλήθηκαν από τον αιτητή.

Προέχει η εξέταση του λόγου ακυρότητας, ο οποίος άπτεται της συγκρότησης της καθ' ης η αίτηση (βλ. υπό 4. ανωτέρω). Ο εν λόγω λόγος ακύρωσης τίθεται, αφ' ενός υπό το πρίσμα εξέτασης του διορισμού του κ. Ανδρέου ως Αντιπροέδρου της καθ' ης η αίτηση, κατ' ισχυριζόμενη παράβαση του **άρθρου 11(2)** του **N.73(I)/2009**, λόγω ισχυριζόμενης μη κατοχής των απαιτούμενων προσόντων εκ μέρους του για τέτοιο διορισμό και, αφ' ετέρου, υπό το πρίσμα εξέτασης του διορισμού του κ. Θεοχαρίδη, διότι, πάντα κατ' ισχυρισμό του αιτητή, κωλυόταν να διοριστεί στην καθ' ης η αίτηση, με βάση το **άρθρο 11(4)** του **N.73(I)/2009**, λόγω του ότι είχε στενή σύνδεση με την Τράπεζα Κύπρου Δημόσια Εταιρεία Λτδ, εφόσον διατέλεσε μέλος του διοικητικού συμβουλίου της εν λόγω Τράπεζας για την περίοδο από Μάιο 2013-Σεπτέμβριο 2013, ενώ παράλληλα εκκρεμούσε και εκκρεμεί έρευνα από την Επιτροπή Κεφαλαιαγοράς αναφορικά με την εν λόγω Τράπεζα Κύπρου τις ευθύνες των μελών του διοικητικού της συμβουλίου.

Είναι ορθό, καταρχήν, να σημειωθεί, ότι η νόμιμη συγκρότηση διοικητικού οργάνου, εδώ της καθ' ης η αίτηση, συνιστά αναπόσπαστη πτυχή της δημόσιας τάξης, έξω από το πλαίσιο της οποίας δεν μπορεί να λειτουργήσει η πολιτεία. Παραβιάζεται η δημόσια τάξη, όταν και εφ' όσον όργανα άλλα από εκείνα που στοιχειοθετεί ο νόμος ασκούν κρατική λειτουργία. Κατά συνέπεια, το Δικαστήριο μπορεί αυτεπάγγελα, ακόμη και αν δεν είχε εγερθεί το ζήτημα, να επιληφθεί του θέματος της συγκρότησης του οργάνου προς περιφρούρηση της δημόσιας τάξης (βλ. **ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΕΤΑΙΡΕΙΩΝ ΚΥΠΡΟΥ ΚΑΙ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΥ (2002) 3 Α.Α.Δ. 314**). Είναι ορθό, επίσης, να σημειωθεί, ότι είναι επιτρεπτός ο παρεμπύπτον δικαστικός έλεγχος, στα πλαίσια εξέτασης εγερθέντος λόγου ορθής συγκρότησης του αποφασίζοντος οργάνου, της πράξης διορισμού προσώπου σε διοικητικό όργανο, το οποίο έλαβε μεταγενέστερα απόφαση, την οποία προσβάλλει με προσφυγή ο ενδιαφερόμενος (βλ. ομόφωνη απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην **EXXON MOBIL CYPRUS LTD K.A.**

ΚΑΙ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΟΥ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΥ (2011) 3 Α.Α.Δ., η οποία είναι, βεβαίως, δεσμευτική για το Δικαστήριο). Και αυτό, κατά την άποψή μου, ανεξάρτητα από το γεγονός, ότι ο συγκεκριμένος διορισμός προκύπτει να προσβλήθηκε από άλλο πρόσωπο αυτοτελώς (ως δεύτερη θεραπεία) στα πλαίσια άλλης προσφυγής, της υπ' αρ. 1822/2012 (βλ. σχετική αναφορά στην απόφαση ημερομηνίας 13.1.2016 στην Προσφυγή Αρ. 975/2014 **ΑΝΝΙΤΑ ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ ΚΑΙ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΚΕΦΑΛΑΙΑΓΟΡΑΣ ΚΥΠΡΟΥ**, η οποία τελεί υπό έφεση), η οποία απορρίφθηκε στις 15.9.2016, ενώ ασκήθηκε εναντίον της έφεση (αρ. 44/2016), η οποία ακόμη εκκρεμεί. Και αυτό, διότι, ως αναφέρθηκε στην απόφαση **ΕΧΧΟΝ ΜΟΒΙΛ** (supra), με δικές μου υπογραμμίσεις:

*«...Άμεσα σχετικές με το πρώτο επιχείρημα των καθ'ων η αίτηση, είναι οι υποθέσεις **Hawaii Hotels Co Ltd v. Κυπριακής Δημοκρατίας μέσω Εφοριακού Συμβουλίου**, Υπόθ. Αρ. 112/2005, ημερ. 20.9.2006, **Ellinas Insurance Agencies Ltd v. Κυπριακής Δημοκρατίας μέσω Εφοριακού Συμβουλίου**, Υπόθ. Αρ. 1039/2006, ημερ. 14.5.2010, και **Ανδρέας Παστελλάς Λτδ v. Κυπριακής Δημοκρατίας**, Υπόθ. Αρ. 751/06, ημερ. 24.8.10.*

Από την πρώτη υπόθεση παραθέτουμε απόσπασμα σχετικά με την πράξη διορισμού μέλους διοικητικού οργάνου:

«Επρόκειτο για πράξη οργάνου το οποίο ασκούσε «εκτελεστική ή διοικητική λειτουργία» εντός της έννοιας του Άρθρου 146.1 του Συντάγματος. Η αιτήτρια δεν είχε την δυνατότητα δικαστικού ελέγχου της πράξης παρά μόνο στο πλαίσιο της λειτουργίας του Εφοριακού Συμβουλίου με την έκδοση εκτελεστής διοικητικής απόφασης σε ιεραρχική προσφυγή. Τότε ήταν που η αιτήτρια απέκτησε το αναγκαίο έννομο συμφέρον να αποταθεί στο Ανώτατο Δικαστήριο για έλεγχο νομιμότητας. Σ' αυτό τον έλεγχο συμπεριλαμβάνεται και το ζήτημα της συγκρότησης του διοικητικού οργάνου το οποίο εξέδωσε την απόφαση. Αν η πράξη διορισμού δεν ελεγχόταν με αυτό τον τρόπο δεν θα μπορούσε καθόλου να ελεγχθεί.»...»

Έχοντας υπόψη τις εκατέρωθεν θέσεις των διαδίκων, επί του πιο πάνω λόγου ακυρώσεως και εξετάζοντας αυτόν, υπό τις δύο του πτυχές (βλ. ανωτέρω) βρίσκω, ότι αυτός δεν ευσταθεί.

Ενώπιον μου έχει τεθεί, ως μέρος του διοικητικού φακέλου (κατά σύμφωνη γνώμη των διαδίκων κατά την ενώπιον μου ακρόαση) η σχετική απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου ημερομηνίας 3.9.2012, με την οποία διορίστηκε ο κ. Ανδρέου στη θέση του Αντιπροέδρου της καθ' ης η αίτηση (αναδρομικά) για την περίοδο από 28.9.2011 έως 22.7.2015, συμπεριλαμβανομένου και του βιογραφικού του σημειώματος, το οποίο είχε τεθεί ενώπιον του Υπουργικού Συμβουλίου. Η εν λόγω απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου είναι αναλυτική και, κατά την κρίση μου, πλήρως αιτιολογημένη, σε σχέση με την κατοχή από το εν λόγω πρόσωπο των απαιτούμενων από το **άρθρο 11(2)** του **N. 73(I)/2009** προσόντων για διορισμό. Συνεπώς, η συγκρότηση της καθ' ης η αίτηση δεν πάσχει, ως εκ του διορισμού του προσώπου αυτού.

Ούτε, ο ισχυρισμός, ότι ο διορισμός του κ. Θεοχαρίδη καθιστά πάσχουσα τη διαδικασία και τη λήψη της επίδικης απόφασης, ευσταθεί. Το **άρθρο 11(4)** του **N.73(I)/2009**, ως ίσχυε κατά το χρόνο του διορισμού του κ. Θεοχαρίδη, έχει ως εξής, με δικές μου υπογραμμίσεις:

«(4) Δεν επιτρέπεται ο διορισμός στο Συμβούλιο προσώπου, το οποίο έχει το ίδιο ή τα συνδεδεμένα με αυτό πρόσωπα ουσιώδες συμφέρον, κατά την κρίση του Υπουργικού Συμβουλίου, σε οργανισμό που τελεί υπό την εποπτεία της Επιτροπής ή το οποίο μετέχει στο διοικητικό όργανο τέτοιου οργανισμού και η απόκτηση τέτοιου συμφέροντος ή η συμμετοχή στο διοικητικό όργανο τέτοιου οργανισμού κατά τη διάρκεια της θητείας του συνεπάγεται την ανάκληση του διορισμού του:

Νοείται ότι το Υπουργικό Συμβούλιο δύναται να διορίσει στο Συμβούλιο μέλος, του οποίου συνδεδεμένο πρόσωπο εργοδοτείται σε οργανισμό που τελεί υπό την εποπτεία της Επιτροπής, αν κρίνει ότι η θέση που κατέχει το συνδεδεμένο πρόσωπο δε δημιουργεί σύγκρουση συμφερόντων στο υποψήφιο μέλος του Συμβουλίου.»

Ως, κατά την κρίση μου, σαφώς προκύπτει από την προαναφερόμενη νομοθετική πρόνοια, ζήτημα κωλύματος διορισμού στην καθ' ης η αίτηση τίθεται είτε α) όταν το υπό διορισμό πρόσωπο (ή συνδεδεμένο με αυτό πρόσωπο) έχει ουσιώδες συμφέρον σε οργανισμό που τελεί υπό την εποπτεία της καθ' ης η αίτηση, είτε β) όταν το εν λόγω πρόσωπο μετέχει στο διοικητικό όργανο τέτοιου οργανισμού. Κατ' αντιστοιχία, αν κάποιος, εκ των

προαναφερόμενων, κώλυμα δημιουργηθεί κατά τη διάρκεια της θητείας του εν λόγω προσώπου στην καθ' ης η αίτηση, τότε ο εν λόγω διορισμός, ανακαλείται.

Στην παρούσα περίπτωση, ο κ. Θεοχαρίδης διετέλεσε, ως είναι παραδεκτό και από τις δύο πλευρές, μέλος του μεταβατικού συμβουλίου της Τράπεζας Κύπρου από τον Μάιο μέχρι τον Σεπτέμβριο του 2013, περίοδο κατά την οποία, ως αναφέρει η καθ' ης η αίτηση και δεν αμφισβητείται επί της ορθότητας της η εν λόγω αναφορά από τον αιτητή, η εν λόγω Τράπεζα βρισκόταν υπό καθεστώς εξυγίανσης και Αρχή Εξυγίανσης ήταν η Κεντρική Τράπεζα. Ο διορισμός του, ωστόσο, στην καθ' ης η αίτηση, δεν συνέπιπτε χρονικά με την θητεία του στο μεταβατικό συμβούλιο της Τράπεζας Κύπρου, αφού ο κ. Θεοχαρίδης διορίστηκε στην καθ' ης η αίτηση στις 29.11.2013. Η χρήση της λέξεως «μετέχει» στην προαναφερόμενη πρόνοια, γίνεται σε ενεστώτα χρόνο (εννοεί, δηλαδή, την χρονική στιγμή του διορισμού) και, άρα, η εν λόγω πρόνοια δεν θέτει απαγόρευση και για το παρελθόν, αλλά για τη χρονική στιγμή του διορισμού και, ως προαναφέρθηκε, για τη διάρκεια της θητείας διορισμένου προσώπου. Όσον αφορά τον ισχυρισμό, ότι τίθεται θέμα, ότι ο κ. Θεοχαρίδης έχει ουσιώδες συμφέρον, εν τη εννοία του **άρθρου 11(4) του Ν.73(I)/2009**, διότι εκκρεμούσε ή εκκρεμεί έρευνα από την Επιτροπή Κεφαλαιαγοράς αναφορικά με την Τράπεζα Κύπρου και τις ευθύνες των μελών του διοικητικού της συμβουλίου, κρίνω, ότι ο εν λόγω ισχυρισμός έχει παραμείνει παντελώς ασαφής και, ως εκ τούτου, αίολος, διότι ο αιτητής δεν υπέδειξε (πόσο μάλλον απέδειξε), είτε στην γραπτή του αγόρευση, είτε στην απάντηση του, ποια έρευνα διεξάγεται και εκκρεμεί (ή αν, εν τω μεταξύ, τέτοια περατώθηκε), η οποία να συσχετίζει συγκεκριμένα τον αιτητή ή τη σύνθεση του διοικητικού συμβουλίου της Τράπεζας Κύπρου, στην οποία αυτός μετείχε, με τέτοια έρευνα ή ότι τέτοια έρευνα της καθ' ης η αίτηση διεξάγεται για την χρονική περίοδο που ο αιτητής συμμετείχε στο διοικητικό

συμβούλιο της Τράπεζας Κύπρου, ώστε να τίθεται θέμα έγερσης ουσιώδους συμφέροντος του. Τέτοιος ισχυρισμός απαιτείτο ακόμη περισσότερο να τύχει επαρκούς τεκμηρίωσης, ενόψει του ισχυρισμού της καθ' ης η αίτηση, ως προαναφέρθηκε, ότι η χρονική περίοδος από τον Μάιο μέχρι τον Σεπτέμβριο του 2013, κατά την οποία ο κ. Θεοχαρίδης ήταν μέλος του μεταβατικού συμβουλίου της Τράπεζας Κύπρου, ενέπιπτε στην περίοδο κατά την οποία η εν λόγω Τράπεζα βρισκόταν υπό καθεστώς εξυγίανσης και Αρχή Εξυγίανσης ήταν η Κεντρική Τράπεζα. Η ιδιότητα απλά και μόνο της συμμετοχής στο παρελθόν σε διοικητικό συμβούλιο υπό εποπτεία ή διερεύνηση οργανισμού, δεν συνεπάγεται αυτόματα και από μόνη της, κατά την κρίση μου, τεκμηρίωση ύπαρξης ουσιώδους συμφέροντος, εν τη εννοία του άρθρου 11(4) του Ν.73(I)/2009.

Συνεπώς, για τους λόγους που προαναφέρθηκαν, ο πιο πάνω λόγος ακυρώσεως απορρίπτεται.

Ακολούθως, χρήζει εξέτασης, κατά λογική προτεραιότητα, ο υπό 3. ανωτέρω λόγος ακυρώσεως, ότι ο αιτητής, κατά παράβαση της πάγιας νομολογίας του Ανωτάτου Δικαστηρίου αλλά και της αρχής της φυσικής δικαιοσύνης, δεν κλήθηκε να ακουστεί από την καθ' ης η Αίτηση, προτού η καθ' ης η αίτηση αποφασίσει την επιβολή των επίδικων ποινών στον αιτητή.

Ούτε ο πιο πάνω λόγος ακυρώσεως ευσταθεί. Ορθά έχει επισημάνει η πλευρά της καθ' ης η αίτηση, ότι ο αιτητής κλήθηκε ρητώς, με την επιστολή της καθ' ης η αίτηση ημερομηνίας 2.8.2013, όπως υποβάλει τις γραπτές παραστάσεις του όχι μόνο επί των πιθανολογούμενων παραβάσεων, αλλά και για την επιβολή και τον καθορισμό του ύψους του προστίμου ή επιβολή οποιασδήποτε άλλης κύρωσης (βλ. Παράρτημα Δ της Ένστασης της καθ' ης η αίτηση, εκεί σελ. 24). Αυτή η ενιαία διαδικασία ακρόασης του αιτητή

ταυτόχρονα τόσο σχετικά με τις πιθανολογούμενες παραβάσεις, όσο και για τον καθορισμό της ποινής ή το ύψος αυτής, έχει κριθεί ως νόμιμη από το Ανώτατο Δικαστήριο (βλ. απόφαση της Ολομέλειας του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΚΕΦΑΛΑΙΑΓΟΡΑΣ ΚΥΠΡΟΥ ΚΑΙ ΕΞΕΛΙΞΗ ΕΠΕΝΔΥΤΙΚΗ ΛΤΔ, (2006) 3 Α.Α.Δ. 310).

Στην απόφαση **Αννίτα Φιλιππίδου** (*supra*) λέχθηκαν, σχετικά και τα εξής:

«...Προς ολοκλήρωση του υπό εξέταση κεφαλαίου των νομικών προσεγγίσεων της Αιτήτριας, προστίθεται ότι ούτε και η, επιδερμική, θέση ότι δεν δόθηκε το δικαίωμα υποβολής προφορικών παραστάσεων για σκοπούς επιβολής ποινής είναι βάσιμη. Η Καθ' ης η αίτηση με επιστολή της ημερομηνίας 2 Αυγούστου 2013 κάλεσε την Αιτήτρια σε γραπτές παραστάσεις, αναφέροντας μεταξύ άλλων:

«Η Επιτροπή πριν να προβεί στην έκδοση της απόφασής της για την ύπαρξη ή μη, παράβασης ή επιβολής διοικητικού προστίμου, καθώς και τον καθορισμό του ύψους του προστίμου, ή οποιασδήποτε άλλης κύρωσης, θα λάβει υπόψη της τις παραστάσεις σας.»

Η Αιτήτρια ανταποκρίθηκε υποβάλλοντας τις θέσεις της με επιστολή ημερομηνίας 2 Οκτωβρίου 2013. Υπό αυτά τα δεδομένα δόθηκε στην Αιτήτρια, κατ' ακολουθία των εκ του Νόμου διαλαμβανόμενων, το δικαίωμα να υποβάλει τις παραστάσεις της, τόσο για το ενδεχόμενο παράβασης των προνοιών του Νόμου όσο και σε ό,τι αφορά το ύψος πιθανού διοικητικού προστίμου. Ούτε και τίθεται θέμα περαιτέρω προφορικής ακρόασης και ανάλογων παραστάσεων, αφού η Καθ' ης η αίτηση έκρινε ότι κάτι τέτοιο δεν ήταν απαραίτητο προς επεξήγηση των γραπτών παραστάσεων που είχαν ήδη υποβληθεί. ...»

Συνεπώς, και ο πιο πάνω λόγος ακυρώσεως απορρίπτεται.

Με τους υπό 5., 7. ανωτέρω, καθώς και, εν μέρει, με τον υπό 2. ανωτέρω λόγο ακυρώσεως (βλ. σελ. 24 έως 26 της αγόρευσης του αιτητή) λόγο ακυρώσεως, ο αιτητής ισχυρίζεται, περαιτέρω, ταξινομώντας πολλαπλώς υπό τους πιο πάνω λόγους ακυρώσεως ουσιαστικά το ίδιο ζήτημα, ότι η καθ' ης η

αίτηση κωλυόταν να επιβάλει τα επίδικα διοικητικά πρόστιμα στον αιτητή, σε σχέση με τα επίδικα Ενημερωτικά Δελτία της εταιρείας, επειδή αυτά είχαν λάβει την εκ των προτέρων (πριν την δημοσίευσή τους) έγκριση τόσο της καθ' ης η αίτηση όσο και της Κεντρικής Τράπεζας της Κύπρου, ως αρμόδιας εποπτικής αρχής για θέματα τραπεζών. Ούτε αυτοί οι λόγοι ακυρώσεως ευσταθούν.

Ως λέχθηκε στην απόφαση **Αννίτα Φιλιππίδου (supra)**, θέση που με βρίσκει σύμφωνο:

«...Ως προς το ζήτημα της παραβίασης της αρχής της χρηστής διοίκησης και της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης του διοικούμενου, προβάλλεται η εισήγηση ότι προηγήθηκε η έγκριση δημοσίευσης του ενημερωτικού δελτίου από την Καθ' ης η αίτηση και επομένως δεν θα μπορούσε να διαπιστωθεί εκ των υστέρων ύπαρξη παράβασης από μέρος της Αιτήτριας. Τίθεται, κατά προέκταση, ότι το ενημερωτικό δελτίο εγκρίθηκε τόσο για την πληρότητά του όσο και για την επάρκεια των πληροφοριών.

Οι πιο πάνω εισηγήσεις είναι, με όλο το σεβασμό, επίσης αστήριχτες. Η έγκριση του ενημερωτικού δελτίου από την Καθ' ης η αίτηση στηρίζεται στις πρόνοιες του άρθρου 26 του Ν. 114(Ι)/2005, το οποίο επιτρέπει τη δημοσίευση του εν λόγω δελτίου μόνο μετά την έγκριση της Καθ' ης η αίτηση. Η έγκριση όμως δεν απαλλάσσει τα υπεύθυνα πρόσωπα από την υποχρέωση τήρησης, μεταξύ άλλων, των προνοιών του άρθρου 20(4) του πιο πάνω Νόμου. Όπως προαναφέρθηκε, το άρθρο αυτό ρητά αναθέτει την ευθύνη για την ακρίβεια, πληρότητα, σαφήνεια και επικαιρότητα του ενημερωτικού δελτίου στα υπεύθυνα πρόσωπα που υπογράφουν. Η έγκριση της δημοσίευσης από την Καθ' ης η αίτηση γίνεται στη βάση των πληροφοριών που υποβάλλονται από τα εν λόγω πρόσωπα και των στοιχείων που παραθέτουν σε σχέση με ζητήματα που εμπίπτουν στην αποκλειστική τους γνώση και για την ορθότητα των οποίων είναι αδύνατο να γνωρίζει η Καθ' ης η αίτηση. Είναι για τον λόγο αυτό που τα υπεύθυνα πρόσωπα φέρουν και την ευθύνη της βεβαίωσής τους. Όπως ορθά σημείωσε και η πλευρά της Καθ' ης η αίτηση, η υποχρέωση συμμόρφωσης με το άρθρο 20(4) αποτελεί αυτοτελή υποχρέωση των προσώπων που υπογράφουν το ενημερωτικό δελτίο, ανεξάρτητη από την υποχρέωση για υποβολή προς έγκριση του ενημερωτικού δελτίου του άρθρου 26 του Νόμου 114(Ι)/2005...»

Ως λέχθηκε, επίσης και στην **απόφαση ημερομηνίας 30.3.2011** στην **Προσφυγή αρ. 1414/2009 SHARELINK SECURITIES SERVICES LTD ΚΑΙ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΚΕΦΑΛΑΙΑΓΟΡΑΣ ΚΥΠΡΟΥ:**

«...(γ) Ως προς το ζήτημα της έγκρισης της καθ' ης η αίτηση για τη δημοσίευση του αρχικού ενημερωτικού δελτίου της 10.9.2007 συμφωνώ και πάλι με την καθ' ης η αίτηση ότι η έγκριση δόθηκε, τηρουμένων των διατάξεων του άρθρου 23, και επομένως με αναλλοίωτη την υποχρέωση των αιτητών να επιδείξουν την προσήκουσα επιμέλεια κατά τη σύνταξη του ενημερωτικού δελτίου της εταιρείας, πράγμα το οποίο, εκ των γεγονότων, φαίνεται ότι δεν έπραξαν. Άλλωστε πώς είναι δυνατό να τίθεται η ευθύνη για τη σύνταξη ενημερωτικών δελτίων εταιρειών στην καθ' ης η αίτηση η οποία δεν αναμένεται να γνωρίζει πληροφορίες και γεγονότα που γνωρίζουν μόνο οι ίδιες οι εταιρείες που υποβάλλουν τα ενημερωτικά δελτία...»

Συνεπώς, ούτε οι πιο πάνω λόγοι ακυρώσεως ευσταθούν.

Με τον υπό 6. ανωτέρω λόγο ακυρώσεως, ο αιτητής ισχυρίζεται και ότι η επίδικη απόφαση πάσχει, διότι η καθ' ης η αίτηση καθυστέρησε αδικαιολόγητα να καλέσει τον αιτητή να υποβάλει γραπτές παραστάσεις και να λάβει την επίδικη απόφαση, κατά παράβαση των προνοιών του **άρθρου 10 του περί των Γενικών Αρχών του Διοικητικού Δικαίου Νόμου, Ν. 158 (Ι)/1999**, αλλά και κατ' επίκληση του **άρθρου 21(3) του Ν.114(Ι)/2005**, ως καθοδηγητική πρόνοια, για το ποιος πρέπει να θεωρείται ως «εύλογος χρόνος» στην παρούσα περίπτωση (*σημ. Δικ. αφορά τον χρόνο παραγραφής αξιώσεων κατά προσώπων που υπογράφουν το ενημερωτικό δελτίο και ο οποίος, στο εν λόγω άρθρο ορίζεται στα δύο έτη, με τις εξαιρέσεις που αναφέρονται*).

Ούτε ο πιο πάνω λόγος ακυρότητας ευσταθεί. Καταρχήν, το **άρθρο 21(3) του Ν.114(Ι)/2005** αφορά στην ευθύνη (αστική) υπογραφότων το ενημερωτικό δελτίο έναντι των επενδυτών και, κατά την κρίση μου, δεν συνιστά ούτε δεσμευτικά ούτε καθοδηγητικά, καθορισμένο χρονικό όριο για την

δυνατότητα δράσης της ίδιας της καθ' ης η αίτηση, στα πλαίσια της δικής της υποχρέωσης για άσκηση των αρμοδιοτήτων της και, ιδιαίτερα, του εποπτικού της ρόλου, δια της δυνατότητας επιβολής προστίμου ή άλλου προβλεπόμενου μέτρου. Η οικεία νομοθεσία δεν καθορίζει ρητά κάποια χρονικά όρια για την έναρξη, ολοκλήρωση της έρευνας και έκδοσης απόφασης από την καθ' ης η αίτηση. Συνεπώς, το ζήτημα, κρίνεται στο πλαίσιο του άρθρου 10 του Ν. 158(Ι)/1999 και του τι συνιστά, στα πλαίσια της εν λόγω πρόνοιας, «εύλογο χρόνο». Εύλογος χρόνος, σύμφωνα με τη νομολογία του Ανωτάτου Δικαστηρίου, είναι ζήτημα που αποφασίζεται και εξετάζεται από το Δικαστήριο κατά τρόπο αντικειμενικό και εξαρτάται από τα περιστατικά της κάθε υπόθεσης (βλ. ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΓΙΟΥ ΔΟΜΕΤΙΟΥ ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ Κ.Α (1994) 3 Α.Α.Δ. 434; ΔΗΜΟΣ ΣΤΡΟΒΟΛΟΥ ΚΑΙ ΒΟΡΚΑ Κ.Α. (1994) 3 Α.Α.Δ. 514). Στο σύγγραμμα του Γ.Μ. Παπαχατζή - Σύστημα του Ισχύοντος στην Ελλάδα Διοικητικού Δικαίου, Τόμοι Α και Β, Έκτη έκδοση, σελ. 645, αναφέρονται και τα εξής σχετικά:

«Η δημόσια διοίκηση πρέπει να δρα 'εντός χρόνου ευλόγου'. Η επιστήμη και οι θεωρητικοί δεν είναι σε θέση να διατυπώσουν κανόνες απόλυτους και με σαφή περιγράμματα, είτε ως προς την κάθε φορά διάρκεια του εύλογου χρόνου, είτε ως προς τις επί μέρους περιπτώσεις, που η παρέλευση μακροχρόνιου διαστήματος δημιουργεί δεσμεύσεις για τη δημόσια διοίκηση. Και τα δύο αυτά θέματα απόκεινται στην ουσιαστική κρίση του ακυρωτικού δικαστού. Αυτός είναι που εκτιμά 'όλες τις περιστάσεις' στην κάθε μια ένδικη περίπτωση. Τη νομολογία την κατευθύνει η κεντρική σκέψη, ότι μια δημόσια διοίκηση χρηστή και που λειτουργεί με εύρυθμες 'διαδικασίες' δεν είναι νόμιμο να 'αιφνιδιάζει' τους πολίτες, όταν οι τελευταίοι με καλή πίστη και με λογική στηρίχθηκαν - στη διάρκεια μεγάλων χρονικών διαστημάτων - στη σταθερότητα δημιουργημένων καταστάσεων».

Στην παρούσα περίπτωση, κρίνω, ότι η επίδικη απόφαση δεν λήφθηκε εκτός των πλαισίων του ευλόγου χρόνου. Από τα ενώπιόν μου στοιχεία είναι εμφανές, ότι τα υπό διερεύνηση ζητήματα ήταν, ως εκ της φύσεως και εμβέλειας τους εκτενή και πολύπλοκα και απαιτείτο αρκετός χρόνος προς διεκπεραίωση του έργου της καθ' ης η αίτηση. Περαιτέρω, μέσα από τα

γεγονότα (βλ. ανωτέρω) καθίσταται σαφές, ότι η καθ' ης η αίτηση ουδόλως κωλυσιέργησε ή άφησε άπρακτη τον χρόνο να διαρρέει, αλλά αντίθετα, προέβη σε σειρά ενεργειών, ως απαιτείτο από μία εκ της φύσεως της χρονοβόρα διαδικασία (διορισμός ερευνώντων λειτουργών, διερεύνηση και υποβολή του πορίσματος τους, μελέτη αυτού, κλήση των ενδιαφερομένων, συμπεριλαμβανομένου του αιτητή, για υποβολή παραστάσεων, αξιολόγηση του υλικού της έρευνας και των παραστάσεων και λήψη απόφασης).

Συνεπώς, ούτε ο πιο πάνω λόγος ακυρώσεως ευσταθεί.

Υπό τον λόγο ακυρώσεως 1. ανωτέρω, ο αιτητής ισχυρίζεται, επίσης, ότι η επίδικη απόφαση είναι προϊόν νομικής πλάνης και εσφαλμένης εφαρμογής του **N. 190(I)/2007**. Αυτό, διότι α) δεν είχε αποδειχθεί, ότι οι παραβάσεις στις οποίες κατ' ισχυρισμό της καθ' ης η αίτηση υπέπεσε ο αιτητής, βάσει του **άρθρου 40 (1)** του **N. 190(I)/2007** οφείλονταν σε δική του υπαιτιότητα, εσκεμμένη παράλειψη ή αμέλεια (βλ. σελ. 5 έπ. της αγόρευσης του αιτητή), κάτι που κατά τον αιτητή απαιτείτο να διαγνωσθεί, κατ' επίκληση των οριζομένων στα **άρθρα 15(2)** και **51(4)** του **N. 190(I)/2007**, β) εσφαλμένα διαπιστώθηκε παράβαση εκ μέρους του αιτητή, με το σκεπτικό ότι οι επίδικες οικονομικές καταστάσεις δεν ετοιμάστηκαν με βάση τα διεθνή λογιστικά πρότυπα, αφού ο αιτητής στηρίχθηκε στις διαβεβαιώσεις των εξωτερικών ελεγκτών της εταιρείας και των εξειδικευμένων στελεχών της, ότι αυτές είχαν ετοιμαστεί με βάση τα λογιστικά πρότυπα (βλ. σελ. 6 έπ. , ιδ. σελ. 10 της αγόρευσης του αιτητή) και γ) η καθ' ης η αίτηση είχε υποχρέωση, εάν εκτιμούσε, ότι οποιαδήποτε στοιχεία έχρηζαν αναθεώρησης, όπως προσέλθει σε διαβούλευση με την εταιρεία, ούτως ώστε οι οικονομικές καταστάσεις να περιέχουν όλα όσα η καθ' ης η αίτηση θεωρούσε, ότι έπρεπε να περιέχουν (βλ. ιδ. σελ. 14 της αγόρευσης του αιτητή).

Οι πιο πάνω ισχυρισμοί δεν ευσταθούν. Όσον αφορά το α) ανωτέρω, θα συμφωνήσω με την θέση της καθ' ης η αίτηση, ότι το λεκτικό του **άρθρου 40(1)** του **Νόμου 190(Ι)/2007** δεν απαιτεί και δεν προϋποθέτει, όπως η παράβαση οφείλεται σε υπαιτιότητα, εσκεμμένη παράλειψη ή αμέλεια του παραβαίνοντος. Η επίκληση δε, της πρόνοιας του **άρθρου 15(2)** του **Νόμου 190(Ι)/2007** είναι εσφαλμένη, αφού σαφώς από το λεκτικό του εν λόγω άρθρου προκύπτει, ότι αυτό αφορά στις περιπτώσεις, σε αντίθεση με την παρούσα, στις οποίες καθόλου δεν καταρτίζεται και/ή δημοσιοποιείται η ετήσια ή εξαμηνιαία οικονομική έκθεση. Ούτε η περίπτωση του **άρθρου 54(1)** του **Νόμου 190(Ι)/2007** σχετίζεται με την παρούσα περίπτωση, αφού στον αιτητή δεν επιβλήθηκε οποιοδήποτε πρόστιμο για παράβαση με βάση το εν λόγω άρθρο (βλ. ανωτέρω). Ορθώς επισημαίνεται σχετικά, από την καθ' ης η αίτηση, ότι στα πρακτικά της ληφθείσας απόφασης ρητώς αναφέρεται, ότι:

«...Σε σχέση με τους πιο πάνω ισχυρισμούς η Επιτροπή σημείωσε ότι η δήλωση των Διοικητικών Συμβούλων αποτελεί προσωπική υποχρέωση τους (άρθρο 10 (7) του Ν. 190(Ι)/2007), και κατ' επέκταση, η συμμόρφωση τους εξετάζεται ανεξάρτητα από τις υποχρεώσεις της Εταιρείας.

Στην προκείμενη περίπτωση η Επιτροπή δεν διερευνά κατά πόσον η παράβαση της Εταιρείας οφειλόταν σε υπαιτιότητα, εσκεμμένη παράλειψη ή αμέλεια των Διοικητικών Συμβούλων αλλά διερευνά την ίδια την πράξη των Διοικητικών συμβούλων να παρέχουν παραπλανητικές πληροφορίες μέσω της δήλωσης τους. Ως εκ τούτου το σχετικό άρθρο είναι μόνο το άρθρο 40(1) του Ν. 190(Ι)/2007..»

Συμφωνώ με τις πιο πάνω τοποθετήσεις/επισημάνσεις της καθ' ης η αίτηση, τα οποίες κρίνω και ως ορθές.

Όσον αφορά το υπό β) ανωτέρω, βρίσκω και πάλιν, ορθή την παρατήρηση της καθ' ης η αίτηση, ότι ο εν λόγω ισχυρισμός του αιτητή δεν σχετίζεται με τα πραγματικά δεδομένα της περίπτωσης, αφού δεν προκύπτει από την επίδικη απόφαση να διαγνώστηκε παράβαση από τον αιτητή και να

επιβλήθηκε σε αυτόν οποιοδήποτε πρόστιμο (παρόλο που, όντως, κλήθηκε σε υποβολή παραστάσεων και ως προς τούτο το ζήτημα) σε σχέση με μη κατάρτιση των οικονομικών καταστάσεων σύμφωνα με τα λογιστικά πρότυπα.

Όσον αφορά, τέλος, τον υπό γ) ανωτέρω ισχυρισμό, ούτε αυτός ευσταθεί. Ως αποφασίστηκε, μεταξύ άλλων, στην απόφαση **Αννίτα Φιλιππίδου (supra)**, θέση που με βρίσκει σύμφωνο:

«...Η έγκριση της δημοσίευσης από την Καθ' ης η αίτηση γίνεται στη βάση των πληροφοριών που υποβάλλονται από τα εν λόγω πρόσωπα και των στοιχείων που παραθέτουν σε σχέση με ζητήματα που εμπίπτουν στην αποκλειστική τους γνώση και για την ορθότητα των οποίων είναι αδύνατο να γνωρίζει η Καθ' ης η αίτηση. Είναι για τον λόγο αυτό που τα υπεύθυνα πρόσωπα φέρουν και την ευθύνη της βεβαίωσής τους...»

(Βλ. και απόφαση στην Προσφυγή αρ. 1414/2009 SHARELINK SECURITIES SERVICES LTD (supra)).

Συνεπώς, με βάση τα ανωτέρω, ο υπό 1. ανωτέρω λόγος ακυρώσεως απορρίπτεται στην ολότητα του.

Με τον υπό 2. ανωτέρω λόγο ακυρώσεως, ο αιτητής ισχυρίζεται, ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι προϊόν νομικής πλάνης και/ή εσφαλμένης εφαρμογής του Ν. 114(Ι)/2005, ως έχει μέχρι σήμερα τροποποιηθεί, ιδία αλλά όχι αποκλειστικά του άρθρου 20(1) και (4) αυτού. Προς υποστήριξη του εν λόγω ισχυρισμού του, ο αιτητής υποστηρίζει α) δεν μπορούσε να υποβληθεί ποινή προστίμου στον αιτητή, επειδή δεν αποδείχθηκε ότι οι παραβάσεις, οι οποίες του καταλογίστηκαν, ήταν αποτέλεσμα εσκεμμένης παράλειψης ή υπαιτιότητας εκ μέρους του (βλ. σελ. 15- 17 έπ. της αγόρευσης του αιτητή), β) οι διαπιστώσεις της καθ' ης η αίτηση είναι εσφαλμένες,

επειδή τα επίδικα ενημερωτικά δελτία απέδιδαν πλήρεις και αληθείς πληροφορίες προς το επενδυτικό κοινό (βλ. σελ. 17 έπ. της αγόρευσης του αιτητή) και εύλογα ο αιτητής βασίστηκε επ' αυτών, του οποίου το καθήκον επιμέλειας εξαντλείται στην επιλογή εξειδικευμένων προσώπων για τον καταρτισμό των ενημερωτικών δελτίων και γ) η καθ' ης η αίτηση κωλύοταν να διαπιστώσει την ύπαρξη παράβασης εκ μέρους του αιτητή, επειδή τα ενημερωτικά δελτία της εταιρείας είχαν εγκριθεί από την καθ' ης η αίτηση (βλ. σελ. 24 έπ. της αγόρευσης του αιτητή).

Εξετάζοντας τα πιο πάνω, όσον αφορά, καταρχήν, στο υπό γ) ανωτέρω, αυτό ο ισχυρισμός έχει ήδη εξετασθεί και απορριφθεί, μαζί με τους υπό 5., 7. ανωτέρω λόγους ακυρώσεως (βλ. ανωτέρω στην παρούσα). Όσον αφορά τον ισχυρισμό υπό α) ανωτέρω και πάλιν διαπιστώνεται, ότι και στην περίπτωση του άρθρου 20 του Ν.114(Ι)/2005, δεν απαιτείται η ύπαρξη υπαιτιότητας, εσκεμμένης παράλειψης ή αμέλειας προκειμένου να διαγνωστεί παράβαση στον παραβαίνοντα, εδώ στον αιτητή. Όσον αφορά στο υπό β) ανωτέρω, κρίνω, ότι με δεδομένο, ότι οι εκτενείς αναλύσεις, διαπιστώσεις και ευρήματα της καθ' ης η αίτηση στην επίδικη απόφαση, άπτονται εξόχως και αμιγώς τεχνικών θεμάτων, βασιζόμενες σε εξειδικευμένων εκθέσεις, για τις οποίες απαιτούνται ειδικές γνώσεις και, κατ' αντιδιαστολή, τα επιχειρήματα του αιτητή βασίζονται και αυτά σε τεχνική ανάλυση των δεδομένων, δεν είναι επιτρεπτό για το Δικαστήριο, ως είναι πάγια νομολογημένο, να επέμβει στη διοικητική κρίση. Έχει νομολογηθεί ότι η κρίση της διοίκησης επί θεμάτων τεχνικής φύσεως ή ειδικών γνώσεων (όπως είναι εδώ η περίπτωση) χαρακτηρίζεται ως «ανέλεγκτος», εφόσον δεν συντρέχει πλάνη περί τα πράγματα, κακή χρήση διακριτικής εξουσίας ή δεν προκύπτει έλλειψη αιτιολογίας (ΠΟΡΙΣΜΑΤΑ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑΣ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ, 1929-59, ΣΕΛ. 227; ERACLIDOU AND ANOTHER V. COMPENSATION OFFICER (1968) 3 C.L.R. 44, 53, 54; GEORGHIOU AND ANOTHER V.

MUNICIPALITY OF NICOSIA (1973) 3 C.L.R. 53; ΚΟΥΤΣΟΥ ΚΑΙ Κ.Ο.Τ. (2001) 3 Α.Α.Δ. 311 και E. KOUTSOU ESTATES LTD Κ.Α. ΚΑΙ Κ.Ο.Τ. (2001) 3 Α.Α.Δ. 316).

Στην απόφαση ημερομηνίας 6.6.2013 στις Αναθεωρητικές Εφέσεις Αρ. 153/2008 και 154/2008 ΑΡΧΗ ΡΑΔΙΟΤΗΛΕΟΡΑΣΗΣ ΚΥΠΡΟΥ ΚΑΙ SISEL HOLDINGS LTD κ.ά, λέχθηκαν και τα εξής, με δικές μου υπογραμμίσεις:

«..Είναι πάγια νομολογημένη αρχή, ότι η κρίση της Διοίκησης αναφορικά με θέματα τεχνικής φύσεως ή ειδικών γνώσεων, είναι πρακτικά ανέλεγκτη.

Παραπέμπουμε σε σχετικό απόσπασμα από την γραπτή αγόρευση του ευπαίδευτου συνηγόρου της Καθ' ης η αίτηση επί του προκειμένου, το οποίο υιοθετούμε.

«Όπως παρατηρείται σε πληθώρα αποφάσεων η Διοίκηση είναι ο καλύτερος γνώστης και κριτής των τεχνικής φύσεως ζητημάτων που εμπεριέχονται στην απόφαση. (Σταυρινού ν. Δημοκρατίας (1986) 3 Α.Α.Δ. 119, Κυριακόπουλου, «Ελληνικό Διοικητικό Δίκαιο», 4^η έκδοση, τόμος Γ, σελ. 376). Παραπέμπω και στην Ευαγγελία Κουτούπα-Γεγκάκου «Αοριστίες και Τεχνικές Έννοιες στο Δημόσιο Δίκαιο» (1997), σελ. 115-116:

«Ο δικαστής όμως όχι μόνο δεν είναι υποχρεωμένος να λαμβάνει θέση επί των τεχνικών διχογνωμιών, αλλά δεν είναι και σε θέση να προβαίνει σε ίδια κρίση. Λόγω συνεπώς του προβαδίσματος της διοίκησης σε ειδικές τεχνικές γνώσεις, ο δικαστής θεωρεί τις τεχνικές κρίσεις καταρχήν αποδεκτές. Ο στόχος αυτού του δικαστικού αυτοπεριορισμού είναι να μην παρεμποδίζεται η διαδικασία έγκρισης τεχνικών εγκαταστάσεων αφενός και αφετέρου να μην καθίσταται ο διοικητικός δικαστής ιεραρχικός προϊστάμενος της εγκρίνουσας διοικητικής αρχής.»»

Επισημαίνεται και πάλιν ότι πλείστα από τα θέματα που εγείρονται από την Αιτήτρια ενώπιόν μας έχουν εξεταστεί από ειδικό εμπειρογνώμονα με εξειδικευμένες γνώσεις, συμπεριλαμβανομένων και θεμάτων οικονομικής φύσεως, τα οποία το Δικαστήριο είναι αναρμόδιο να εξετάσει, αλλά και να αποφανθεί επί τούτων..»

Στην παρούσα περίπτωση, δεν διαπιστώνεται πλάνη περί τα πράγματα, κακή χρήση διακριτικής εξουσίας ή δεν προκύπτει έλλειψη αιτιολογίας, συνεπώς η κρίση της καθ' ης η αίτηση, ως ζήτημα ειδικών γνώσεων, παραμένει ανέλεγκτος.

Όσον αφορά το επιχείρημα του αιτητή, ότι το καθήκον του επίδειξης επιμέλειας εξαντλείται στην επιλογή εξειδικευμένων προσώπων για τον καταρτισμό των ενημερωτικών δελτίων, ούτε αυτή η θέση με βρίσκει σύμφωνο.

Στην απόφαση **Αννίτα Φιλιππίδου** (supra), λέχθηκαν, σχετικά με την (προσωπική) ευθύνη των υπογράφωντων τις εκθέσεις (εδώ του αιτητή) τα εξής, με δικές μου υπογραμμίσεις:

«...Η Αιτήτρια, όπως παραμένει αδιαμφισβήτητο, υπέγραψε τις επίδικες δηλώσεις, επιβεβαιώνοντας ότι οι σχετικές εκθέσεις παρέχουν αληθή και δίκαιη ανασκόπηση των κυριότερων κινδύνων. Υπό τις συνθήκες αυτές οι προβαλλόμενοι ισχυρισμοί της ότι δεν είχε οποιαδήποτε γνώση για τους κινδύνους είναι, τουλάχιστον, νομικά αδιάφοροι. Επιπρόσθετα, η ενέργειά της να επιβεβαιώσει, ως η Οικονομική Διευθύντρια του Ομίλου, ότι οι εκθέσεις του Διοικητικού Συμβουλίου παρείχαν αληθή και δίκαιη ανασκόπηση των πληροφοριών που απαιτούνται από τα πιο πάνω άρθρα του εξεταζόμενου Νόμου, δεν συνάδει με τη θέση ότι δεν είχε οποιαδήποτε γνώση περί των κινδύνων. Ούτε παρέχεται έδαφος στήριξης των θέσεών της από τον ισχυρισμό ότι οι εν λόγω κίνδυνοι δεν ενέπιπταν στις αρμοδιότητές της. Όπως ορθά εντοπίζεται από τους ευπαίδευτους συνήγορους της Καθ' ης αίτηση, οι υποχρεώσεις που επιβάλλει ο Νόμος 190(Ι)/2007 σε συγκεκριμένα πρόσωπα δεν είναι δυνατό να εξουδετερώνονται από την εσωτερική δομή ή οδηγίες οποιασδήποτε εταιρείας. Ο Οικονομικός Διευθυντής έχει συγκεκριμένες εκ του Νόμου υποχρεώσεις. Αν δεν ήταν σε θέση να τις εκπληρώσει ή αγνοούσε σημαντικά δεδομένα, δεν θα έπρεπε να προβαίνει σε δηλώσεις προς τους επενδυτές, τόσο σημαντικές και τόσο άμεσα συνδεδεμένες με τα δικαιώματά τους ή με επενδυτικές ενέργειες στις οποίες θα προέβαιναν στηριζόμενοι στις δηλώσεις αυτές....»

Συνεπώς, ούτε ο πιο πάνω λόγος ακυρώσεως ευσταθεί.

Τέλος, με τον υπό 8. ανωτέρω λόγο ακυρώσεως, ο αιτητής ισχυρίζεται, ότι η επίδικη απόφαση παραβιάζει το **άρθρο 28 του Συντάγματος** και την προστατευόμενη από αυτό αρχή της ισότητας, εφόσον για τις ίδιες παραβιάσεις της κείμενης νομοθεσίας, σε πρόσωπα που, κατά τον αιτητή, είχαν τα ίδια καθήκοντα και/ή ευθύνες με τον αιτητή, επιβλήθηκαν

χαμηλότερου ύψους διοικητικά πρόστιμα και/ή δεν τους επιβλήθηκαν καθόλου πρόστιμα. Ως τέτοια πρόσωπα, τα οποία τελούσαν υπό τις ίδιες συνθήκες με τον αιτητή, αλλά έτυχαν διαφορετικής ή ευνοϊκότερης μεταχείρισης από αυτόν, ο αιτητής αναφέρει, καταρχήν, γενικά, ότι τέτοια ήταν μέλη της Επιτροπής Ελέγχου, ως ο αιτητής ή μη εκτελεστικοί αντιπρόεδροι, ως ο αιτητής ή μη εκτελεστικοί σύμβουλοι ή εκτελεστικοί σύμβουλοι που έχουν αυξημένες ευθύνες και συμμετείχαν στην Ανώτατη Διαχειριστική Επιτροπή της εταιρείας ή πρόσωπα, υπάλληλοι της εταιρείας, οι οποίοι είχαν ενεργό ρόλο στην ετοιμασία, σύνταξη και επεξήγηση προς τους συμβούλους της εταιρείας, εκτελεστικούς και μη, τόσο των επίδικων Ενημερωτικών Δελτίων, όσο και των επίδικων οικονομικών καταστάσεων. Ο αιτητής, πρόσθετα, προβαίνει και σε ειδικότερες ονομαστικές αναφορές, σε σχέση με άλλα πρόσωπα, στα οποία είχαν, επίσης, επιβληθεί ποινές για τα ίδια ζητήματα, σε σχέση με τα οποία ισχυρίζεται, ότι δεν έτυχε όμοιας μεταχείρισης.

Ούτε αυτός ο ισχυρισμός, κρίνω, ότι ευσταθεί. Ως εύστοχα υποδεικνύεται από την πλευρά της καθ' ης η αίτηση, οι κ.κ. Ελευθέριος Χιλιαδάκης, Βασίλειος Θεοχαράκης, Κωνσταντίνος Μυλωνάς, Μάρκος Φόρος και Αννίτα Φιλιππίδου κρίθηκε ότι υπέπεσαν σε λιγότερες παραβάσεις (έκαστος από δύο, εκτός από την κ. Αννίτα Φιλιππίδου, η οποία υπέπεσε σε 3 παραβάσεις) από ότι ο αιτητής (6 συνολικά παραβάσεις, βλ. ανωτέρω). Ως εκ τούτου, το πρόστιμο που τους επιβλήθηκε, ήταν μικρότερο. Ως δε, επαληθεύεται από τα πρακτικά της επίδικης απόφασης, για τον κ. Βασίλειο Θεοχαράκη, ειδικότερα, λήφθηκε ρητώς υπόψη, ότι αυτός δεν συμμετείχε, σε αντίθεση με τον αιτητή, στις Επιτροπές Ελέγχου και Διαχείρισης Κινδύνων της εταιρείας, οι εργασίες των οποίων είχαν σχετική συνάφεια με την παράβαση. Στα δε, πρακτικά της επίδικης απόφασης, δίδεται αναλυτική επεξήγηση για τον καθορισμό του διοικητικού προστίμου και τους παράγοντες που λήφθηκαν υπόψη, σε σχέση

και με έκαστο εκ των προσώπων, στα οποία επιβλήθηκαν πρόστιμα, αλλά επίσης, εξηγούνται με σαφήνεια και οι λόγοι, για τους οποίους αποφασίστηκε, όπως μην επιβληθεί διοικητικό πρόστιμο σε ορισμένα άλλα πρόσωπα (κ.κ. Στέλιο Στυλιανού, Πλάτωνα Λανίτη, Hesham Al Quassin, Fadel Al Ali και Abdulrazaq Al Jassim, μη εκτελεστικούς συμβούλους της εταιρείας), λόγοι οι οποίοι δεν συντρέχουν στην περίπτωση του αιτητή. Ως εκ τούτου, ο αιτητής ορθά κρίθηκε, ότι δεν τελούσε υπό τις ίδιες συνθήκες με τα πρόσωπα, για τα οποία η καθ' ης η αίτηση αποφάσισε να επιβάλει είτε μικρότερο πρόστιμο, είτε καθόλου πρόστιμο. Η αρχή της ισότητας, όμως, επιβάλλει την ίδια μεταχείριση ομοίων περιπτώσεων και, κατά αντιδιαστολή την διαφορετική μεταχείριση ανόμοιων περιπτώσεων (βλ. **ΣΩΤΗΡΙΑΔΗΣ ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΙ ΠΑΝΤΕΛΗ ΘΕΟΦΥΛΑΚΤΟΥ Κ.Α. (2002) 3 Α.Α.Δ. 56**). Η ισότητα που διασφαλίζεται με το **άρθρο 28** παραβιάζεται μόνο όταν η διαφοροποίηση δεν βασίζεται πάνω σε αντικειμενική και εύλογη διάκριση. (βλ. **KYRIAKIDES V. THE REPUBLIC [1969] 3 CLR 390**). Μια τέτοια διαφοροποίηση πρέπει να εξετάζεται σε σχέση με το σκοπό τον οποίο εξυπηρετεί και τις πραγματικότητες που ισχύουν στο συγκεκριμένο χρόνο. Η αρχή της ισότητας παραβιάζεται μόνο όταν η διάκριση δεν είναι αντικειμενική και εύλογη (βλ. **ΠΑΥΛΟΥ ΚΑΙ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΦΟΡΟΥ ΕΚΛΟΓΩΝ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ [1987] 1 CLR 252**). Στην παρούσα περίπτωση, δεν έχει αποδειχθεί από τον αιτητή, ο οποίος φέρει και το βάρος απόδειξης των ισχυρισμών του, ότι συντρέχουν οι προϋποθέσεις παραβίασης της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως.

Συνεπώς, ο πιο πάνω λόγος ακυρώσεως απορρίπτεται.

Με βάση όσα προαναφέρθηκαν, κανείς εκ των προβαλλόντων λόγων ακυρότητας ευσταθεί.

Ως εκ τούτου, η προσβαλλόμενη απόφαση απορρίπτεται, με έξοδα ύψους 1300 ευρώ πλέον Φ.Π.Α. υπέρ της καθ' ης η αίτηση και εναντίον του αιτητή.

Η προσβαλλόμενη απόφαση επικυρώνεται.

Γ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ, ΔΔΔ.